

Fiske som hobby

Avkopplande

Det finns inget så avkopplande som sportfisket. Vill man för en stund glömma vardagens besvär är det bara att ställa sig bakom flug- eller haspelspöt. Eller varför inte joxa med pimpelspöt när isen breder ut sitt inbjudande täcke. Ofta får man ingen fisk, men den gången man lyckas är fisken en bonus.

För min del väcktes intresset för fiske redan i barndomsåren då jag fick följa med min far, i regel under tidiga söndagsmorgnar. Vi bodde mitt emellan två sjöar, det var bara några hundra meter till sjön oavsett vilken vi valde. Att isfiska var det ojämförligt mest givande, men sommarens spömete tog nog rolighetspriset. Inte bara för att det var varmt och skönt på sommaren, utan för upplevelsen att se flötet guppa när fisken var där och smakade på den lockande masken. Med tiden lärde man sig vad det var för slags fisk som hälsade på. Var det en mört eller en pankä märktes det bara små rörelser på flötet till att börja med, men var det en abborre kunde flötet dras under ytan i ett kraftigt hugg med en gång.

Sommarens högtidsstunder var våra båtturer när vi rodde svirvel, som det kallades. Då var vi ute efter gädda, det närmaste vi kommer krokodilen i svenska vatten. Vissa gäddfiskare påstod att man skulle sitta knäpptyst i båten för att fisket skulle lyckas medan andra menade att årplask och höga röster lockade gäddan till hugg. Det må vara hur som helst med den saken. Jag har varit med och fått gädda på svirvelrodd både när vi varit tysta och pratat högljutt.

Det här fisket i tidiga barnåren präglade mig på fiske för matbordet. Vi fiskade på den tiden för att få mat, mindre för vårt höga nöjes skull. Jag kommer ihåg en strålande söndagsmorgon när jag var i 7-8 årsåldern och jag fick följa med min far ut till ett känt abborrgrund i övre sjön, som vi kallade den. Det beror på att den ligger ungefär tre meter högre än den andra sjön, nedre kallad. Redan när Bergmanspirken med sin röda ulltråd på kroken gled ner i vattnet första gången högg premiärabborren och den skulle följas av närmare 90 stycken under ett par timmars fiske. Jag fick springa hem och hämta zinkbaljan för att vi skulle kunna transportera all fisk. Eftersom familjen, även om den var stor, inte kunde äta upp så många abborrar fick våra grannar var sitt skrovsmål. Det här var nämligen långt före hushållsfrysens tid.

Att fiska för matens skull och inte ta upp mer fisk än man kan konsumera har präglat mitt fiske som vuxen. Jag är därför ingen större vän av det moderna fiskets catch and release. Denna inställning har förstärkts av ett mångårigt älvfiske efter öring. Mer än en gång har jag varma sommarkvällar fått bevittna hur döda 2-3 kilosbitar kommit flytande med buken upp efter ha suttit på flugfiskarens spö för länge, tagits upp och därefter förpassats till sitt rätta element. Mitt bästa bevis på att jag trots

min uppfattning om catch and release inte är en marodör vid fiskevattnet är att jag under nästan 50 års fiske i en storöringförande älv tagit upp 18 fiskar mellan 2 och 6 kg. Men så har jag också avslutat dagens fiske så snart jag dragit upp en storöring.

Fiske som hobby har dessutom fört mig samman med ett otal trevliga personer under årens lopp. Vi var t. ex.ett gäng på tre, ibland fyra killar, som drog till ett tjärn- och sjörikt fjällområde i Norge, under många år. De upplevelser av fiske, natur och kamratskap, som dessa veckolånga utflykter skänkte oss, är obetalbara minnen för livet. En och annan fiskehistoria, som inte var alldeles sann, fick man förstås stå ut med, men vad gör man inte för vänsämjan.